

(800 Kr.) saa turde det være en naturlig Følge af Pengenes stadig synkende Værdi siden 1861, at Skattegrænsen nu maa drages højere oppe. Dette er ogsaa erkendt ved Lov (Nr. 104) af 15. Maj 1903 om Indkomst- og Formueskat til Staten, hvorefter der i København af Indtægten fradrages 800 Kr. som skattefri og desuden eventuelt for hvert Barn under 15 Aar yderligere 100 Kr.

En saadan Afgrænsning af Skattepligten efter Børnetallet vil det nu ikke være muligt at gennemføre i Henseende til Københavns kommunale Indkomstskat, paa Grund af den i Lov 19. Februar 1861 § 11 opstillede Skala for Skatteansættelsen, der kun regner med fulde 100 Rdl., derfor har Flertallet ment, at det for at naa et forsvarligt Gennemsnits-Resultat paa Grundlag af den anførte Skala, burde foreslaa at sætte Skattegrænsen ved 1,000 Kr. Den derved bevirkede Formindskelse i den kommunale Skatteindtægt kan forventes at blive ca. 70,000 Kr., men da Københavns Magistrat har stillet Forslag om at benytte den ved Lov (Nr. 85) 15. Maj 1903 § 21 givne Adgang til at opkræve kommunal Ejendomsskyld, der forventes at ville indbringe ca. $\frac{1}{2}$ Million aarlig, vil det formentlig være rimeligt, i Forventning af, at denne Skatteforøgelse gennemføres, paa den anden Side at lette de mindst velstaaende Skatteydere med det ovenanførte forholdsvis mindre Beløb.

Naar Flertallet har kunnet tiltræde, ved det anførte Forslag, at give alle Skatteydere lige kommunal Valgret i København, medens det ikke kan stemme for en tilsvarende Ordning udenfor København, da ligger det i, dels at Flertallet erkender Betydningen af „det bestaaende“, dels i, at der er givet Hovedstadens Skatteydere en Betryggelse ved, at den kommunale Skatteprocent ved Indkomstskatten i København ifølge Lov er begrænset til $2\frac{1}{2}$ pCt., medens en tilsvarende Regel ikke findes udenfor København. Hvis der foretages en Ændring med Hensyn til denne Fiksering af den kommunale Indkomstskats Procent i København forbeholder Flertallet

sig sin Stilling til denne Ændrings Indfyldelse paa Valgrettens Ordning. I Overensstemmelse hermed stilles Ændringsforslag Nr. 17.

I § 12 sidste Stykke bestemmes, at intet Medlem af Valgbestyrelsen eller nogen anden, som ifølge § 11 har Ret til at være til Stede i det Værelse i hvilket Stemmesedler modtages, maa under Afstemningen give nogen Vælger Raad, Anvisning eller Opfordring med Hensyn til, paa hvilken Liste han skal stemme. Flertallet finder ingen Grund til at begrænse dette Forbud til dem, der have Ret til at være til Stede ved Stemmegivning. Har nogen med Urette sneget eller trængt sig ind i Værelset og handlet i Strid med Forbudet, bør han selvfølgelig ikke gaa fri for Straf for Forbudets Overtrædelse, fordi han yderligere har overtraadt Forbudet mod at maatte opholde sig paa vedkommende Sted. Derfor ere Ordene: „som har Ret til at være til Stede“ foreslaaede ændrede til: „som er til Stede“.

Endvidere har Udvalgets Flertal for at udtømme alle Muligheder, som kunne indtræffe, foreslaaet at tilføje Ordene: „eller om han skal stemme Ja eller Nej.“

Dernæst paabyder Paragraffens 3die Stykke de samme Personer, til hvem det forannævnte Forbud er rettet, en Tavshedspligt med Hensyn til, hvad de paa Stemmededet maatte have erfaret med Hensyn til, hvilken Kandidat en Vælger har givet sin Stemme. Denne Udstrækning af Tavshedspligten forekommer imidlertid Udvalgets Flertal at gaa for vidt, idet den bør indskrænkes til dem, der i et dem betroet Hverys Medfør have Adgang til at erhverve Kendskab til vedkommende Vælgers Forhold med Hensyn til Afstemningen. En saadan Person, hvem det offentlige Hverv er paalagt, kan der da ogsaa med Føje paalægges Tavshedspligt i Henseende til, hvad han i Hvervets Medfør har Adgang til at erfare, som kan og skal holdes hemmeligt, og dette bør formentlig ikke blot omfatte selve den Kandidat eller Kandidatliste, som vedkommende Vælger har stemt paa, men alt hvad vedkommende